

meterhøge, utandørs monument. I 1990 laga han ein installasjon med spikrar og presenning i samband med det internasjonale keramikk treffet i Oslo det året (OICS), seinare blei det same motivet nyttet ut til utsmykking på Høgskolen for helsefag. Til utstillinga *Neo-tradisjon* på Nordenfjeldske Kunstmuseum i 1988 var det derimot verktøy det galdt: skrutrekkar, filer og hoggjern frå røva all funksjon og presenterte i monumental utgåver. Handtaka var av maskindreia porselen fra NTP, medan dei delane som krev styrke og kraft, og som vanlegvis er laga av stål og jern, var framstelte i tre og gummi. Slik blei desse velkjente verktøya, både gjennom materialbruk og storleik, underleggjorde; på ein gong både truande og latterlege.

Kva hadde så desse skulpturane med omgrepet neotradisjon å gjera? Svaret gir seg ikkje sjølv, men i boka *Samtidskeramikk* gir Gunnar Danbolt ei interessant tolking av desse arbeida. Han framhevar at verktøy er tradisjon, men ein tradisjon som meir og meir må vika for praktiske maskiner. Den fornyinga Westfoss stiller oss overfor er såleis ikkje eit samtidsuttrykk med røter i til dømes norsk folkekunst, men keramikkskulpturane hans vekkjer til live førestellinga om ein utdøyande tradisjon som må haldast kunstig i live. Og kva anna er vel neotradisjon enn nett det, spør Danbolt, som samstundes hevdar at Terje Westfoss var den einaste som verkeleg tok utstillingstittelen alvorleg, men at ingen forstod det den gongen. I Westfoss sitt svar var bruksfunkjonen eliminert, dei keramiske kvalitetane fordufta og handverket ofra for maskina sitt arbeid.

Ein annan innfallsinkel til Westfoss sin produksjon, er å spørja kva som skjer når verkelege ting blir underkasta eit estetisk blikk? Møtet mellom det industriframstelte og det kunstskapte, det «verkelege» og det «kunstige», det brukelege og det ubruukelege, opphevar det, eller endrar det på nokon måte kunstverdien? Resultatet er i alle fall ei form for kunstverk som heller enn å bli klassifiserte som frie skulpturar lyt kallast objekt. Dette omgrepet dekkjer den forma for kunst som meddeler seg ved hjelp av gjenstandar og ting tatt frå røyndomen. Det siste hundreåret har desse verkelege tinga erobra bildekunsten i stadig stigande grad, og også i dagens kunsthandverk har ready-mades overtatt mykje av det handlaga, «normale» kunsthandverket si rolle. Grunnen er lett å forstå. Som Terje Westfoss sine arbeid demonstrerer, er objektkunsten eit tenleg middel til å problematisera tradisjonelle gjenstandar, og til å undersøka grenselandet mellom kunst og ting, kort sagt til å underleggjera det kjente.

Terje Westfoss: *Utsmykking, Høgskolen for helsefag, Fredrikstad, 1994. Porselen. Foto: Terje Westfoss.*

Terje Westfoss: «Urner», 1999. Porselen, høgde: 80 cm.

